ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΗΝ ΒΕΒΗΛΩΣΙ

τῶν Ἐθνικῶν μας τραγουδιῶν ἀπὸ ἕναν κύμπον τοῦ «Ἑλληνισμοῦ», τὴν ὁποίαν τόσο φανερὰ μᾶς ἀποκάλυψε ὁ καθηγητὴς κ. Ν. Πολίτης, μὲ τὰ φωτεινὰ ἄρθρα του, ὁ «Ἑλληνισμὸς» τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους τὴν υἱοθέτησε, καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ὁ ἄλλος, ὁ ἀληθινός, ποὺ ἐγέννησε τὰ τραγούδια αὐτὰ καὶ ποὺ τὰ ἐφύλαξε ὡς ἐφεστίους του θεοὺς τόσους αἰῶνες, οὔτε τὴν ἔνοιωσε, οὔτε τὴν ἀποδοκίμασε.

Μὲ τὸ τσουβάλι πουλιοῦνται τάντίτυπα τῶν ἀντεθνικῶν αὐτῶν τραγουδιῶν. Ὅπως ὁ Σύλλογος πρὸς διάδοσιν ἀνωφελῶν βιβλίων, ἔτσι κι' ὁ Ἑλληνισμὸς ἐφρόντισε νὰ κάνη τὴν ἔκδοσι αὐτὴ φτηνὴ γιὰ νὰ τραβίξη ἀγοραστάς, γιὰ νὰ μπορέση νὰ χώση τὴν βεβήλωσι σ' ὅλα τὰ ρωμαϊκὰ σπίτια, ὅπως χώνει, ὁ ἄλλος, ὁ Σύλλογος τοῦ κ. Βικέλα, τὴν σχολαστικότητα καὶ τὴν κακοριζικιά.

Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ εἶνε ὁ κ. Κιζίζης, ὁ Μακεδονικός, ὁ Ἠπειροτικός, ὁ θαυμαστὴς τοῦ κ. Ἀμπελᾶ, ὁ Πρύτανις τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου, ὁ δὲν ἠξεύρομε καὶ μεῖς τί ἄλλο ἀκόμη, Κύριος. Ἀποροῦμε δὲ πῶς ἡ Ἀκαδημαϊκὴ νευλαία, μιὰ φορὰ ποὺ ἀνέλαβε Εἰσαγγελικὰ καθήκοντα αὐτοβούλως ἐφ' ὅλων τῶν Ἐθνικῶν ὑποθέσεων, δὲν ἀποδοκίμασε τὸν Πρύτανί της, δὲν ἐπανεστάτησε, δὲν ἐπολιορκήθη ξανὰ μέσα στὸ Πανεπιστήμιο, δὲν διώρισε φρουράρχους καὶ νυχτοφύλακες καὶ δὲν ἐζήτησ' ἐπὶ τέλους μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξολοθρεύση καὶ τὸ τελευταῖο ἀντίτυπο τῆς Βουλγάρικης αὐτῆς ἐκδόσεως, ἡ ὁποία ἔγινε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μασκαρέψη τὴν Ἐθνική μας γλῶσσα καὶ τὴν Ἐθνική μας ποίησι.

Ἀλλοίμονο! Πάει νὰ πιστέψη κανεὶς πῶς μιὰ βαρειὰ κατάρα διευθύνει κάθε πρᾶξί μας— μιὰ κατάρα ποὺ κοιτάζει νὰ μᾶς σπρώχνη σὲ παράλογα καμώματα, ὅταν δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ μετακινηθοῦμε ἀπὸ τὴ θέσι μας, καὶ νὰ μᾶς μουδιάζη καὶ τὴ σκέψι καὶ τὰ χέρια, ὅταν ἡ Ἀνάγκη μᾶς διατάξει νὰ δειξουμε πῶς εἴμαστε ὄντα μὲ ζωὴ καὶ μεῖς.

ΘΑ ΜΑΣ

ἐπιτρέψη ἡ Κυβερνησις νὰ τὴ συγχαροῦμε ποὺ εἶχε τὴν εὐτυχῆ ἔμπνευσι νὰ διορίση τὸν κ. Ἐμμ. Ρέπουλη, Γεν. Γραμματέα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἡ θέσις αὐτὴ — ἂν ὄχι καὶ ἄλλη ὑψηλότερη— ἀνῆκε δικαιωματικῶς στὸ διαπρεπῆ δημοσιογράφον καὶ πολιτειολόγον, ἀπὸ τότε ποὺ ἐδημοσίευσε στὴν «Ἑστία» τὴν μακρὰν ἐκείνην ἀλλὰ κ' ἐπιστημονικωτάτην μελέτην ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κ. Δηλιγιάννη, ἡ ὁποία ἦταν κ' ἕνα ἡρωϊκὸ κουρέλιασμα καὶ ξετίναγμα τῶν περιφήμων καὶ φαμφαρονοειδῶν ἐπαγγελιῶν περὶ οἰκονομιῶν καὶ δὲν συμαζεύεται.

Ἡ ἐμπιστευτικὴ αὐτὴ θέσις, τὴν ὁποίαν ἕως τώρα εἶχαν τσιφλικοποιήσει οἱ κομματικοὶ μπράβοι, ἐτιμήθηκε μὲ τὸ διορισμὸ τοῦ κ. Ρέπουλη. Κι' αὐτὸ σὲ κανένα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὰρνηθῆ.

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ

ἐκεῖνος συμπολίτης μας ποὺ προσποιεῖται μὲ τόσην ἐπιτυχίαν τὸν παλαβὸ καὶ τὸν δημοσιογράφο, ἐπέταξε μιὰ μπόμπα χάρτινη ἀπὸ τὸ λαϊκὸ θεωρεῖον τῆς Βουλῆς γιὰ νὰ τρομάξη τοὺς Ἐθνικούς μας σωτῆρας καὶ νὰ τοὺς προειδοποιήση ὅτι καθόλου παράξενο ἡ χάρτινη μπόμπα νὰ γίνη καμμιὰ μέρα καὶ ἀληθινή.

Αὐτὴ εἶνε ἡ μιὰ ἐξήγησις τοῦ φαιδρωτάτου ἐπεισοδίου. Τώρα ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἐξήγησις πιθανωτέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν μὲ τὸ ρίξιμο τῆς χάρτινης μπόμπας θελήσαμε νὰ παρωδήσουμε καὶ τὸν ἀναρχισμόν, τὸ μόνον δηλ. πρᾶγμα ποὺ ἔμεινε ἕως τώρα ἀπαρώδητον εἰς τὴν χώρα μας.

ΚΑΤΙ

ποὺ πρέπει νὰ σημειωθῆ ὡς χαρακτηριστικώτατον τῆς τελευταίας ὑπουργικῆς κρίσεως.

Δὲν ἐγελοῦσε καὶ δὲν γελάει μόνον ὁ κ. Δηλιγιάννης, γιὰ τὸ κατρακύλισμα. Γελοῦνε κι' ὅλ' οἱ στενώτεροι φίλοι του ποὺ κατεῖχαν ἐμπιστευτικὲς θέσεις.

Τί νὰ σημαίνη τὸ γέλιο αὐτό; Ὅτι δὲν τοὺς ἔκανε ἐντύπωσι ἡ πτῶσις, ἢ ὅτι τόχουν γιὰ βέβαιον πῶς θὰ ξανανέβουνε γρήγορα στὴν Ἀρχή;

Αὐτὸ ἂς τὸ ἐξηγήσουν πιὰ ἐκεῖνοι ποὺ κατωρθώνουν νὰ ἐμβαθύνουν στὰ ἄδυτα τοῦ πολιτικοῦ μαντείου τῆς Καρκαλοῦς.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ

ἡ προχθεσινὴ ἀποκάλυψις τοῦ «Ν. Ἄστεως», μ' ἐπίσημα μάλιστα κείμενα καὶ μ' ἀναμφισβήτητα γεγονότα!

Ὁ κ. Λεβίδης τὴ παραμονὴ τῶν τελευταίων ἐκλογῶν, ἐκαυτηρίασε δριμύτατα τὴν Κυβέρνησιν Θεοτόκη.

Καὶ ὁ κ. Λεβίδης ἐδέχθηκε τώρα νὰ γίνη Ὑπουργὸς ὑπὸ τὸν κ. Θεοτόκην!

Τόχετε γιὰ μικρὸ αὐτό;

Βλέπετε, τόση εὐστάθεια πολιτικὴ βασιλεύει καὶ στοὺς βουλευτὰς καὶ στοὺς δημοσιογράφους μας, ὥστε μιὰ πρᾶξις σὰν τοῦ κ. Λεβίδη μᾶς ξιππάζει καὶ μᾶς ἀναγκάζει νὰ παραθέτουμε ἀκόμη καὶ κείμενα γιὰ νὰ τὴν καυτηριάσουμε!

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Τ' ΑΝΩΦΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ

Καλέ μου «Νουμᾶ»

Αὐτὸ ποὔγραφε ἕνας στὸ προπερασμένο φύλλο σου γιὰ τὰ βιβλία τὰ ὠφέλιμα τοῦ ὁμωνύμου Συλλόγου μοῦ φαίνεται πῶς ἀληθεύει, καὶ πολὺ μάλιστα, ἂν δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς δὲν ξέρω. Τὰ βιβλία αὐτὰ δὲν ξοδεύουνται ἀπ' τὸ λαό, κι' ἂν περνοῦν κάποτε ἀπ' τὰ χέρια του, δὲν τὰ διαβάζει. Τὰ παίρνουν τὸ πειότερο οἱ διαβασμένοι, συνδρομητάδες καὶ μὴ τοῦ Συλλόγου, γιὰ νὰ ρίξουν μιὰ ματιὰ καὶ σὲ πράματα ποὺ δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ τὰ μελετήσουν ἐκτενέστερα. Καὶ εἶδα 'γὼ σὲ μερικῶνε σπίτια, ὅπως σ' ἑνὸς ἀπ' τοὺς καλοὺς δικηγόρους ἐδῶ, ποὺ εἶχαν ὅλη τὴ σειρὰ στὴ βιβλιοθήκη τους. Καὶ στὰ δικά μου τὰ βιβλία ἂν σκαλίσω τώρα, θὰ βρῶ μερικὰ ἀπ' αὐτά, ὅπως τίς «Μέλισσες» τοῦ Δροσίνη, τὸν «Ἐθνικὸ πλοῦτο» τοῦ Λοβέρδου, τὸ «Γεωργό» καὶ κάτι τέτοια. Ὁ λαὸς ἐξακολουθεῖ νὰ μένη μὲ τὸ «Σεβὰχ τὸ θαλασσινὸ» τὸ Μπερτόλδο καὶ Μπερτολδίνο, τὴ «Φιλο-

---

τος ἀφορμὴ σ' ἀμέτρητες συφορές, σὰν μὲ παράδωσε στοὺς κόλακες καὶ μοῦ κουβάλησε τοὺς ἐπίβουλους καὶ ξύπνησε τὸ μῖσος καὶ μ' ἀφάνισε μὲ τὴν καλοπέρασή καὶ μ' ἔκανε νὰ μὲ ζηλεύουν καὶ στὰ τελευταῖα μ' ἄρησεν ἄξαφνα μὲ τόσην ἀπιστία καὶ προδοσιά· ἐνῶ ἡ καϋμένη ἡ Φτώχεια, ἀφοῦ μὲ συνείθισε καλὰ στοὺς πιὸ ἀντρίκιους κόπους, μιλῶντας μου μ' ἀλήθεια καὶ θάρρος, καὶ τὰ χρειαζούμενα ὅταν κουραζόμουνα μοῦδινε καὶ μ' ὁρμήνευε νὰ καταφρονάω ἐκεῖνα τὰ περιττὰ καὶ νὰ στηρίζω ὅλες τὶς ἐλπίδες τῆς ζωῆς στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου, καὶ ἔδειξε ποιὰ ἤτανε τὰ πλούτη μου, που οὔτε κόλακας μὲ τὰ χάδια του, οὔτε συκοφάντης μὲ τὶς φοβέρες του, οὔτε λαὸς μὲ τοὺς θυμούς του, οὔτε ἐκκλησιαστὴς μὲ τὴν ψῆφό του, οὔτε τύραννος μὲ τὶς ἐπιβουλές του θὰ μποροῦσαν νὰ μοῦ τὰ πάρουν. Δυναμωμένος λοιπὸν ἀπὸ τοὺς κόπους, δουλεύοντας γερὰ τοῦτο τὸ χωράφι καὶ μὴ βλέποντας καμμιὰ ἀπ' τὶς ἀτιμίες ποὺ γίνουνται στὴ χώρα, κερδίζω μὲ τὴν ἀξίνα τὸ ψωμί μου, ὅτο μοῦ φτάνει καὶ χωρὶς νὰ μοῦ λείψει. Κ' ἔτσι, Ἑρμῆ, ξαναγυρίζοντας πάγαινε νὰ καταφέρεις τὸν Πλοῦτο στὸ Δία. Μὰ ἐμένα τοῦτο θὰ μοῦταν ἀρκετό: νὰ κάνω νὰ μοιρολογήσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ μποροῦν καὶ φέρνουν ἄρματα.

Ἑρμῆς. Καθόλου καλέ μου· γιατὶ δὲν τοὺς ἀξίζει ὁλονῶν νὰ μυρολογήσουν. Μὰ ἄσ' τα αὐτὰ τὰ θυμωμένα καὶ τὰ παιδιαρόκαμώματα καὶ δέξου τὸν Πλοῦτο. Δὲν τἀπορρίχνουν βέβαια εὔκολα τὰ χαρίσματα ποὺ στέλνει ὁ Δίας.

Πλοῦτος. Θέλεις, Τίμωνα, νὰ σοῦ δικαιολογηθῶ; ἢ θὰ θυμόσεις ἂν σοῦ μιλήσω;

Τίμωνας. Λέγε· μὰ ὄχι μακρολογίες, οὔτε μὲ προλόγους σὰν τοὺς ξεβαμένους ρήτορες· γιατὶ θὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ πεῖς λίγα γιὰ χατῆρι τούτου ἐδῶ τοῦ Ἑρμῆ.

Πλοῦτος. Ἴσως ἔπρεπε νὰ πῶ καὶ μακρολογίες, ἀφοῦ τόσο πολὺ μοῦ τἄψαλες. Μολαταῦτα κοίτα ἂν σ' ἔχω ἀδικήσει, καθὼς λές, σὲ τίποτες. ἐγὼ ποὺ σοῦ ἤμουνα ἀφορμὴ νὰ δοκιμάσεις ὅλες τὶς ἀπόλαυσες, τὰ πρωτεῖα καὶ τὴν πρωτοκαθεδρία καὶ τὰ στεφάνια καὶ κάθε καλοπέρασή κ' ἔγινες ἐξ αἰτίας μου περίφημος καὶ ξακουστὸς καὶ περιζήτητος· μ' ἂν ἔπαθες κάνα κακὸ ἀπὸ τοὺς κόλακες, ἐγὼ δὲ σοῦ φταίω. Κι' ἂν θέλεις νὰ μάθεις, ἐγὼ ἔχω ἀδικηθῆ ἀπὸ σένα, γιατὶ μ' ἔρριξες μὲ τόση καταφρόνια σ' ἀνθρώπους καταραμένους που μὲ παινοῦσαν καὶ μὲ μάγευαν καὶ μὲ κάθε τρόπο μοῦθελαν τὸ κακό μου· καὶ στὰ ὕστερα εἶπες, ὅτι σ' ἔχω προδόσει, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ἐγὼ μπορῶ νὰ σὲ κατηγορήσω πῶς μὲ κάθε τρόπο μ' ἔδιωξες καὶ μ' ἔβγαλες κατωκέφαλα ἀπ' τὸ σπίτι. Κ' ἔτσι ἀντὶς γιὰ μαλακὸ πανωφοράκι ἡ πολυακριβή σου Φτώχεια σοῦ φόρεσεν αὐτὸ τὸ τομάρι. Γι' αὐτὸ φέρνω μάρτυρα τοῦτον ἐδῶ τὸν Ἑρμῆ, πῶς παρακαλοῦσα τὸ Δία νὰ μὴ ξανάρθω σ' ἐσένα, ἀφοῦ μοῦ φέρθηκες μὲ τόση ὄχτρητα.

Ἑρμῆς. Μὰ τώρα βλέπεις, ὦ Πλοῦτε, τί λογῆς ἔχει γίνει πιά; γι' αὐτὸ μένε μαζῆ του μὲ θάρρος. Λοιπὸν ἐσύ, Τίμωνα, σκάφτε γλήγορα· κ' ἐσύ Πλοῦτο, φέρε τὸ θησαυρὸ ἀποκάτου ἀπ' τὴν ἀξίνα· θὰ σ' ἀκούσει βέβαια ἅμα τοῦ φωνάξεις.

Τίμωνας. Ἄς ὑπακούσω, Ἑρμῆ, κι' ἂς ξαναπλουτίσω. Γιατί τί μπορεῖ νὰ κάνει κανένας, ὅταν προστάζουν οἱ θεοί; Μὰ κοίτα σὲ ποιοὺς μπελάδες μὲ ρίχνεις τὸν κακομοίρη, ποὺ ἐνῶ περνοῦσα ἴσα μὲ τώρα πολὺ φτυχισμένα, θ' ἀποχτήσω ἄξαφνα τόσο μάλαμα, ἂν καὶ δὲν ἔκανα καμιὰ ἀδικία, καὶ θὰ φορ ωθῶ τόσες σκοτοῦρες.

Ἑρμῆς. Ἔλα, Τίμωνα, δέξου γιὰ χατῆρί μου κι' ἂν ἀκόμα σοῦ κάνει αὐτὸ κόπο καὶ δὲ μπορεῖς νὰ τὸ ὑποφέρεις, γιὰ νὰ σκάσουν ἀπ' τὴ ζήλια ἐκεῖνοι οἱ κόλακες. Κ' ἐγώ, περνῶντας ἀπ' τὴν Αἴτνη, θὰ πετάξω στὸν Οὐρανό.

(ἀκολουθεῖ)